15Co 179/2008-58

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Severina a soudkyň JUDr. Zuzany Melšové a JUDr. Ireny Žaganové ve věci žalobkyně **Kamily B.**, podnikatelky, xxx, zastoupené Mgr. Evou Fryšovou, advokátkou se sídlem Olomouc, 8. května 10, proti žalovanému **RKL Opava, spol. s r.o.,** IČ 62304453, se sídlem Dolní Benešov, Záhumenní 360, zastoupenému Mgr. Martinem Hofmanem, advokátem se sídlem Opava, Solná 27, **o zaplacení 38.414,- Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalovaného do rozsudku Okresního soudu v Opavě ze dne 9.1.2008, č.j. 16C 282/2006-30 ve znění opravného usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 7.2.2008, č.j. 16C 282/2006-42,

t a k t o :

I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení 19.465,90Kč na účet její právní zástupkyně do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem ze dne 9.1.2008, č.j. 16C 282/2006-30 ve znění opravného usnesení ze dne 7.2.2008, č.j. 16C 282/2006-42 okresní soud žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 38.414,- Kč s úrokem z prodlení, a to ve výši 8,75% p.a. z částky 1.785,- Kč od 11.7.2005 do 31.12.2005, ve výši 8,75% p.a. z částky 4.165,- Kč od 11.7.2005 do 31.12.2005, ve výši 8,75% p.a. z částky 2.380,- Kč od 24.7.2005 do 31.12.2005, ve výši 8,75% p.a. z částky 5.355,- Kč od 1.8.2005 do 31.12.2005, ve výši 8,75% p.a. z částky 4.165,- Kč od 14.8.2005 do 31.12.2005, ve výši 8,75% p.a. z částky 5.950,- Kč od 22.8.2005 do 31.12.2005, ve výši 8,75% p.a. z částky 1.190,- Kč od 22.8.2005 do 31.12.2005, ve výši 8,75% p.a. z částky 5.355,- Kč od 28.8.2005 do 31.12.2005, ve výši 8,75% p.a. z částky 6.545,- Kč od 28.8.2005 do 31.12.2005, ve výši 8,75% p.a. z částky 1.524,- Kč od 12.9.2005 do 31.12.2005, a dále s úrokem z prodlení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou k prvnímu dni každého kalendářního pololetí, v němž prodlení žalovaného trvá, zvýšené o 7% bodů, jdoucím z částky 38.414,- Kč od 1.1.2006 do zaplacení, do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.) a současně žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni k rukám její právní zástupkyně na náhradě nákladů řízení částku 21.163,22 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Ve svém rozhodnutí vycházel ze zjištění, že žalobkyně na základě objednávek žalovaného provedla mezinárodní přepravu zboží, přičemž přepravné dle vyúčtování jednotlivými fakturami nebylo žalovaným v částce 38.414,-Kč uhrazeno. Žalovaný namítal, že pohledávky žalobkyně zanikly jednostranným zápočtem proti pohledávce žalovaného na náhradu škody, která vznikla na přepravovaném zboží při přepravě, kterou prováděla žalobkyně na základě smlouvy o mezinárodní přepravě zboží ze dne 31.5.2005. Okresní soud v souvislosti s obranou žalovaného vzal za prokázáno, že žalovaný uzavřel smlouvu se společností Lanex, a.s., jejímž předmětem byla přeprava zboží z místa nákladky v Katovicích (Polská republika) do místa vykládky Lanex, a.s., Bolatice (Česká republika). Žalovaný v tomto smluvním vztahu vystupoval jako první dopravce, následně ohledně přepravy téhož zboží uzavřel další smlouvu o provedení přepravy ze stejného místa nakládky do stejného místa vykládky se žalobkyní, a tato dále uzavřela smlouvu o přepravě s dalším dopravci Milanem F. a Daliborem P. Žalobkyně tuto přepravu fakticky ani částečně nerealizovala (ze shodných tvrzení účastníků, smlouvy o přepravě věci ze dne 31.5.2005 uzavřené mezi společností Lanex, a.s. a žalovaným, smlouvy o provedení přepravy uzavřenou mezi žalobkyní a žalovaným, mezinárodního nákladního listu, jakož i úředními záznamy o podaném vysvětlení, které v rámci prověřování trestního oznámení vedeného u Policie ČR, OO Kravaře, pod č.j. OROB-203/Kr/2006 učinili Milan F. a Dalibor P.).

Po právní stránce okresní soud posoudil věc podle Úmluvu o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR) publikovanou ve sbírce zákonů pod č.

11/1975 Sb. jako vyhláška Ministra zahraniční věci (dále jen Úmluva) s tím, že v kontextu ust. článku 1 a článku 34 je nepochybné, že i při tzv. kombinované přepravě několika smluvními silničními dopravci se celý režim přepravy řídí Úmluvou, a to i tehdy, když některý z přepravců provádí přepravu pouze na území jednoho státu. Článek 34 Úmluvy pak obecně upravuje odpovědnost dopravců, kteří se podílejí na provedení přepravy, a to ve vztahu k původnímu objednateli přepravy. Zásady, podle nichž se vypořádají nároky na náhradu škody vzniklé během přepravy mezi jednotlivými dopravci, jsou pak obsaženy v článku 37 Úmluvy. Podle článku 37 písm. a) Úmluvy dopravce, který podle ustanovení této Úmluvy zaplatil náhradu škody, má, v rozsahu zaplacené náhrady, úroků a výloh, právo postihu proti dopravcům, kteří se podíleli na provedení přepravy, a to tak, že dopravce, jehož jednáním byla způsobena škoda, je povinen nést sám její náhradu, ať ji zaplatil on, nebo jiný dopravce. Pokud se tedy žalovaný proti podané žalobě brání tak, že vůči žalobkyni uplatnil právo na náhradu škody vzniklou během přepravy, pak tento jeho nárok na zaplacení škody není podle citovaného ustanovení článku 37 Úmluvy důvodný, neboť v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně se přepravy, při níž došlo k poškození zásilky fakticky neúčastnila, jinými slovy řečeno tuto fyzicky neprováděla, když přepravu nákladů zajišťovala výlučně svými dalšími smluvními partnery a tudíž jejím jednáním nemohla být způsobena škoda, které se vůči ní žalovaný domáhá. Pasivní věcná legitimace žalobkyně ohledně nároku na náhradu škody jako pohledávky, kterou proti ní žalobce uplatnil zápočtem není dána. Okresní soud z uvedených důvodů ke kompenzační námitce žalovaného nepřihlédl a žalobě na zaplacení přepravného vyhověl.

Proti tomuto rozsudku podal včasné odvolání žalovaný, ve kterém namítal, že okresní soud nesprávně aplikoval čl. 34 Úmluvy, neboť citované ustanovení má na mysli jedinou přepravní smlouvu, a tím i nesprávně aplikoval čl. 37 Úmluvy. Okresní soud totiž při svém rozhodování výslovně konstatoval existenci několika přepravních smluv ve věci předmětné zásilky a proto byla na místě aplikace článku 3 Úmluvy, podle kterého je dopravce odpovědný v každém jednotlivém smluvním vztahu vůči příslušného příkazci, tj. smluvnímu partneru z dané přepravní smlouvy. Smluvním partnerem žalovaného byla žalobkyně i ohledně přepravy, při níž nastala škoda a proto žalobkyně odpovídá při realizaci přepravní smlouvy, kterou uzavřela se žalovaným za jednání a opomenutí svých zástupců a pracovníků a všech ostatních osob, kterých použila při provádění přepravy, jako za vlastní jednání a opomenutí, za předpokladu, že tito pracovníci, nebo jiné osoby, jednali v rámci svých pracovních úkolů. Žalobkyně je proto legitimována uspokojit regresní nárok žalovaného, který prokázal, že škodu nahradil poškozenému. Bylo věcí žalobkyně, aby své nároky opět formou regresu z titulu příslušných přepravních smluv, které uzavřela s dalšími dopravci, rovněž uplatňovala. Z uvedených důvodů má za to, že legitimně vznesl kompenzační námitku vůči pohledávkám žalobkyně, ke které mělo být přihlédnuto, navrhoval proto, aby krajský soud rozsudek okresního soudu změnil tak, že žalobu zamítne.

Žalobkyně navrhovala potvrzení rozsudku okresního soudu jako věcně správného s tím, že jednotlivé námitky žalovaného uvedené v podaném odvolání již byly řešeny a vyhodnoceny okresním soudem jako nedůvodné.

Jelikož žalovaný uplatnil v odvolání přípustný odvolací důvod podle ust. § 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř. krajský soud přezkoumal rozsudek okresního soudu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo se závěrem, že odvolání důvodné není.

Proti žalobnímu nároku žalobkyně (který byl v řízení nesporný) vznesl žalovaný kompenzační námitku, s odůvodněním, že pohledávka žalobkyně zanikla započtením jeho pohledávky za žalovanou z náhrady škody vzniklé na přepravovaném zboží při mezinárodní přepravě, kterou prováděla žalobkyně pro žalovaného na základě přepravní smlouvy ze dne 31.5.2005. Za situace, kdy jedinou námitkou žalovaného byla nesprávná aplikace článků 34 a 37 Úmluvy CMR, krajský soud přezkoumal pouze právní posouzení věci, vycházel přitom ze skutkových zjištění (účastníky nezpochybněných), na nichž založil své rozhodnutí okresní soud.

Podle článku 34 Úmluvy, je-li na základě jediné přepravní smlouvy prováděna přeprava postupně několika silničními dopravci, přijímá každý z nich odpovědnost za provedení celé přepravy. V kontextu článku 1 a článku 34 je nepochybné, že i při tzv. kombinované přepravě několika smluvními silničními dopravci se celý režim přepravy řídí Úmluvou, a to i tehdy, kdy některý z přepravců provádí přepravu pouze na území jednoho státu. Článek 34 Úmluvy pak obecně upravuje odpovědnost dopravců, kteří se podílejí na provedení přepravy s jedním průběžným CMR listem (což je daný případ). Za této situace při uplatňování nároků z odpovědnosti za škodu aplikoval okresní soud správně článek 34 Úmluvy. Článek 37 Úmluvy pak řeší otázku konečného odškodnění při takovéto přepravě. Při zjišťování odpovědnosti (následných) dopravců je podstatné rovněž znění článků 17 a 18 Úmluvy. Bylo-li v daném případě prokázáno, že žalobkyně se přepravy fakticky neúčastnila, fyzicky ji neprováděla, což je mezi účastníky nesporné a je zjistitelné také z CMR listu, když přepravu zajišťovala dalšími smluvními partnery, nikoli tedy jak má na mysli článek 3 Úmluvy zástupci, pracovníky nebo ostatními osobami jednajícími v rámci svých pracovních úkolů, právo postihu žalovaný v režimu Úmluvy jakožto první dopravce proti žalobkyni podle článku 37 nemá.

Není-li dán závazek žalobkyně k náhradě škody, pak pohledávka, kterou žalobce z tohoto důvodu uplatnil k započtu, je závěr okresního soudu o tom, že pohledávka žalobkyně na zaplacení přepravného podle žalovaných faktur nezanikla jednostranným započtem žalovaného, správný, krajský soud proto rozsudek okresního soudu dle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil, včetně výroku o náhradě nákladů řízení, když o těchto bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř.

Podle ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. rozhodl krajský soud o náhradě nákladů odvolacího řízení tak, že úspěšné žalobkyni přiznal vůči žalovanému účelně vynaložené náklady celkem 19.465,90 Kč, které spočívaly v paušální odměně za právní zastoupení 13.840,- Kč dle § 3 vyhlášky č. 484/2000 Sb., 2 režijních paušálech po 300,- Kč dle § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhradě za ztrátu času 6 půlhodin po 100,- Kč, náhradě cestovného právní zástupkyně žalobkyně k odvolacímu jednání na trase Olomouc – Ostrava a zpět při délce cesty 2 x 96 km, průměrné spotřebě benzinu Natural 95 11,06 l na 100 km a vyhláškové ceně paliva 26,80 Kč za 1 l, dále vyhláškové ceně náhrady za použití motorového vozidla, celkem 1.317,90 Kč, dále náhradě za 19% DPH, jelikož právní zástupkyně žalobkyně je jejím plátcem, 3.108,- Kč. Úhradu těchto nákladů odvolacího řízení uložil krajský soud žalovanému zaplatit na účet právní zástupkyně žalobkyně do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku n e n í dovolání přípustné.

Krajský soud v Ostravě
dne 25.3.2009

Za správnost vyhotovení:
Veronika Boháčová

JUDr. Pavel Severin, v. r.
předseda senátu